Τους φετινούς εορτασμούς τους ξεχνούμε. Υπάρχουν θέματα επιβίωσης. Τι να γιορτάσουμε περί παλιγγενεσίας; Τι να θυμηθούμε για το αθάνατο κρασί του ’21, όταν ο θάνατος παραμονεύει παντού, αόρατος και ύπουλος; Έτσι λένε χείλη, υπεύθυνα κυβερνητικά. Από κοντά και οι επιστήμονες.

Το πράγμα ζορίζει πολύ και δεν αφήνει περιθώρια για τίποτα άλλο παρά για ανελέητη άμυνα να ξεφύγουμε από αυτόν τον κλοιό που σπέρνει πτώματα και θεριζει οδύνη. Κι όταν όλο αυτό κάποια στιγμή τελειώσει, διότι κάποτε και κάπως θα τελειώσει, δεν μπορεί να μας τελειώσει ένας υιός, θα είναι πελώρια αδικία, δεν μπορεί να συμβεί αυτό, όταν λοιπόν θα πάει στον αγύριστο και το ημερολόγιο θα έχει προχωρήσει στον επόμενο χρόνο, τότε που θα συμπληρωθούν αιώνες δυο από την επανάσταση τι θα δούμε άραγε;

Τι θα αντικρίσουμε σε ένα χρόνο *«τότε που* (πάλι) *θα ανθίζουν τα κλαδιά και θα βγάζει η γης χορτάρι»* ; Τι θα ζήσουμε με αυτό το déjà vu από το καλοκαίρι του ’04; Μετά από τόσα χρόνια Μνημονίων, πειραματισμών από τους συνδυασμούς του Μεσσήνιου με τον συνταγματολόγο, τον τραπεζίτη, της πρώτης φοράς, τις θυσίες, τους τηλεαστέρες που έγιναν βουλευτές και υπουργοί και ασφαλώς το θανατικό του κορονοϊού, θα ανατείλει και πάλι η μορφή της μπροστά μας, ανάμεσα από τα fireworks πού ταλαιπώρησαν τα δασύλλια του δημοκρατικού τόξου της Φιλοθέης και προσεγμένα tailleuráκια.

Ύψιστε Θεέ της Ρωμιοσύνης, Πανάγαθε Παντοκράτορα τι αμαρτίες πληρώνουμε; Ποιόν απαγορευμένο καρπό χλαπακιάσαμε και μας τιμωρείς έτσι;

Ωωωω Mon Dieu!, my Greek drama indeed.

υ.γ. ας σημειωθεί, ότι στην εισαγωγική σελίδα της google φιγουράρει σήμερον κυματίζουσα, η γαλανόλευκος.